

ADINA POPESCU s-a născut la 10 septembrie 1978, în București. A absolvit Regie de film, însă de la 18 ani a lucrat ca jurnalist cultural. Prima ei carte pentru copii, *Doar un zbor în jurul lumii*, a apărut în 1999. Interesată de literatura pentru copii, dar și de recuperarea trecutului recent, a publicat în 2015 volumul *Povestiri de pe Calea Moșilor* (Editura YoungArt), o carte inițial destinată adulților, dar în care s-au regăsit și copiii care și-au propus să călătorească cu mașina timpului în anii 1980. A urmat *Vine vacanța cu trenul din Franța* (Editura YoungArt), o radiografie a vacanțelor de familie din România socialistă. Ambele titluri au și câte o versiune prescurtată, *8 povestiri de pe Calea Moșilor*, respectiv *8 povestiri de vacanță*, ilustrate de Bilyana Velikova și apărute la Editura Arthur.

Trilogia fantastică *O istorie secretă a Țării Vampirilor* a câștigat concursul național Trofeul Arthur. Adina Popescu a mai publicat, de data aceasta pentru publicul adult, volumul de proză scurtă *În așteptare* și a scris scenarii pentru câteva cărți de benzi desenate. Este o autoare prezentă cu texte originale în manualele de limba și literatura română și recomandată în bibliografiile școlare. În prezent, Adina Popescu este redactor și editorialist la revista *Dilema*, predă cursuri de scriere creativă și face filme documentare.

ADINA POPESCU

La revedere, tabără dragă!

O poveste cu pionieri

arthur

cazată într-un hotel de cinci stele, camera depășea dimensiunile apartamentului meu de acasă. Și într-o dimineață, după micul-dejun care era absolut fabulos – mi-aș fi petrecut acolo toată ziua –, mi-am luat cafeaua și m-am așezat pe o băncuță din fața hotelului ca să o beau în tihnă și să admir peisajul. Niște băieți de la hotel tocmai pregăteau o super mașină pentru un client, era un McLaren roșu, pe care o ștergeau, o lustruiau, îi făceau poze din toate unghiurile, probabil că o închiriau șecilor arabi și altor oameni bogați ai planetei să dea o tură cu ea. La un moment dat, a apărut și clientul, un tip cam de vârsta mea, îmbrăcat lejer, blond, cam gras și cam buhăit. Era însoțit de o femeie mult mai tânără decât el, căreia i s-a adresat în limba română și asta chiar mi-a atras definitiv atenția.

— Ce zici? Ți convine sau vrei altceva?

Se referea la mașină.

M-am uitat mai bine la bărbat – avea fruntea ușor bombată, un păr blond și rărit, dar care strălucea în lumina soarelui ca o pulbere de aur, o privire meditativă și ochii albaștri, ochii nu se schimbă niciodată.

Era Mateescu Cosmin.

Am întors capul, speram doar să nu mă recunoască la rândul lui. Însă el a urcat în mașină împreună cu prietena lui și a demarat în trombă, spre munții din zare. Era o zi absolut splendidă, cu un cer albastru ca peruzeaua și cu niște nori pufoși și ireali, de parcă i-ar fi desenat cineva pe cer. Aș fi intitulat planșa asta de la ora de desen Senin de august.

Cuprins

Nota autoarei	5
Stima noastră și mândria!	7
Cine erau pionierii?	13
Cum am devenit pionieră	16
Cum mi-am pierdut șoimul	19
Fișa de înscriere	24
Cât de mult îmi doresc să-l văd pe tovarășul Nicolae Ceaușescu?	27
Chiar vrei să mergi în tabără?	28
Suntem copiii unui timp eroic	31
Plecarea	36
Crevedia	42
Programul	46
Festivitatea de deschidere	49
Putem primi supliment?	52
Criminalul de la duș	56
Jurnal de tabără (1)	61
Un cântec vesel să cântăm!	63
Competițiile	65
Librăria	70
La bancă	74
Tu chiar l-ai văzut pe tovarășul Nicolae Ceaușescu?	75
Telefon cu fise	79
Când nu poți să dormi	84

<i>Jurnal de tabără (2)</i>	87
<i>Ce sărbătorim pe 23 august?</i>	90
<i>Pachetul</i>	93
<i>Spectacol</i>	99
<i>Jurnal de tabără (3)</i>	102
<i>De ce îmi place atât de mult Pepsi-Cola?</i>	105
<i>Iar Mateescu Cosmin...</i>	107
<i>Cum am fost dată afară din echipa de baschet</i>	111
<i>Trusa micului astronom</i>	117
<i>Disco Crevedia</i>	121
<i>Ce este sectorul agricol Ilfov?</i>	126
<i>...și altele</i>	128
<i>În vizită de lucru</i>	131
<i>Jurnal de tabără (4)</i>	136
<i>Un buchet de trandafiri</i>	138
<i>Vine sau nu vine?</i>	142
<i>Vineee...</i>	146
<i>N-a venit! (sau Autocritica)</i>	150
<i>Ce se vede printr-un binoclu?</i>	154
<i>La panseluțe</i>	159
<i>Îmi permiteți să raportează!</i>	167
<i>Jurnal de tabără (ia-l de unde nu-i)</i>	170
<i>Ouă și slănină</i>	172
<i>Jurnal de tabără (5)</i>	177
<i>În expediție – orientare în alergare</i>	179
<i>Tovarășul cel nou</i>	186
<i>Bomba</i>	189
<i>Jurnal de tabără (6)</i>	193
<i>Poeta</i>	195
<i>Săritura în răslungime</i>	199
<i>Ole, ole, ole, sectorul Ilfov nu mai e!</i>	203
<i>Jurnal de tabără (7)</i>	211
<i>Perseidele</i>	213

<i>A doua zi, la micul-dejun</i>	221
<i>Ferma de pui – sexatoare</i>	223
<i>Evadarea</i>	227
<i>Prima oară când am mers cu o Dacie neagră</i> <i>(doar cinci minute)</i>	234
<i>În biroul tovarășului comandant</i>	236
<i>Din nou la bancă</i>	240
<i>Jurnal de tabără (8)</i>	243
<i>În lanul de porumb</i>	245
<i>Desene pe asfalt</i>	250
<i>Toți copiii lumii doresc pacea</i>	255
<i>În cameră</i>	263
<i>Jurnal de tabără (9)</i>	265
<i>Focul de tabără</i>	267
<i>La revedere, tabără dragă!</i>	269
<i>După ani și ani</i>	274

Și a zâmbit cu subînțeleș.

— Ei, ce părere ai? m-a întrebat directoarea pe un ton amical. Vrei să faci cinste școlii noastre?

— Da, vreau să merg, am răspuns imediat, fără să mă gândesc prea mult.

— Bravo, Popescu Adina! a exclamat tovarășa directoare pe un ton extrem de muzical, de parcă ar fi început un cântec și a bătut din palme.

Dintr-odată mi-a devenit mai simpatică.

Apoi mi-a mai spus câteva lucruri legate de organizarea taberei – unde trebuie să mă prezint și ce trebuie să fac mai departe, m-a sfătuit să țin un jurnal al taberei pe care să-l expună în toamnă în vitrina cu trofee sportive și diplome obținute de școala noastră de-a lungul timpului. I-am promis că voi scrie în jurnal. Și asta a fost tot. M-am pomenit înapoi în clasă, în banca mea, ca să-mi termin raportul de activitate înainte să se sune, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar totuși ceva se schimbase. Am răsfoit ultimele pagini ale caietului de comandant unde se aflau lozincile patriotice, scrise caligrafic de mine (nu știam să desenez, dar scriam destul de frumos), printre care una pe care o știam cu toții prea bine: „Stima noastră și mândria, Ceaușescu, România!”

M-am gândit că acum eu aș putea să fiu stima și mândria școlii noastre și am simțit o emoție cum nu mai simțisem niciodată înainte.

Cine erau pionierii?

Ca să lămurim lucrurile de la bun început: voi, cititorii de acum sau din viitor, mă veți întreba, pe bună dreptate, cine erau pionierii? Pionierii alcătuiau o organizație deloc secretă, așa cum probabil că v-ar plăcea să fie, care nu se ocupa cu spionajul, rezolvarea de mistere, vânătorearea de comori sau mai știu eu ce vedeți voi prin jocuri și filme. De fapt era o organizație cât se poate de nesecretă care exista în toate școlile din țara noastră. Toți copiii deveneau mai devreme sau mai târziu pionieri, asta era destinul nostru, al tuturor. Participai la o ceremonie, rosteai clar și răspicat angajamentul pe care îl învățai pe de rost înainte, primeai cravata roșie cu tricolor, apoi trebuia să înveți și cântecul:

Am cravata mea, sunt pionier.

Și mă mândresc cu ea, sunt pionier!

Flutură în vânt, zălog de legământ,

Întâiul meu cuvânt de pionier...

Pionierii purtau o uniformă a lor care nu era tocmai urâtă, dar nici frumoasă. Și luau parte la tot felul de activități pionierești, multe erau festivități și ceremonii, dar existau și unele mai practice, cum ar fi munci agricole, precum culesul de cartofi, curățenie în parcul din centrul orașului, colectarea de plante medicinale – acolo unde creșteau astfel

plante, desigur –, dirijarea traficului pe strada școlii, așa că șansele ca uniforma aia să se murdărească repede erau destul de mari. De aceea, pionierii cu părinți mai cu dare de mână aveau câte două uniforme – una mai de toate zilele și alta care se păstra în șifonier doar pentru ocazii speciale. Așa cum v-am spus, aceste activități nu erau nici pe departe secrete, ceea ce ar fi fost cumva interesant, ba chiar se petreceau în văzul lumii. De pildă, pionierii defilau. De 1 Mai sau de 23 August, pionierii mărșăluiau ore în șir, ca soldații, cu soarele-n cap până când li se năclăiau cravatele și cămășile albe li se lipeau de spate. Uneori, defilau pe stadioane și dacă aveau noroc îi aplauda de undeva de sus, de la o tribună, însuși tovarășul Nicolae Ceaușescu. Asta era defilarea supremă.

Mie îmi plăceau pionierii pentru că făceau fapte bune. Ajutau bătrânelele să treacă strada (chiar dacă bătrânelele uneori nici nu voiau să treacă strada). Îi ajutau pe frații mai mici la teme. Mergeau la miliție și reclamau posibili infractori de pe strada lor, uneori își reclamau și părinții dacă se comportau necorespunzător. Dacă găseau un portofel cu bani, îl duceau tot la miliție. Iubeau și ocroteau natura, adică respectau indicatoarele de tipul „Nu călcați iarba, nu rupeți florile!” și, mai ales, plantau flori și puieți. Erau vigilenți, curajoși și mereu cu zâmbetul pe buze. Toate aceste fapte bune pionierești se consemnau în revista noastră, *Cutezătorii*, la care erau abonați în mod obligatoriu pionierii din întreaga țară. Revista o primeam la școală, o găseam deseori pe bancă înainte de prima oară, iar paginile ei colorate, pline de poze, miroseau a tipar proaspăt.

Pionierii erau organizați în detașamente, fiecare clasă avea câte un detașament și în fiecare detașament existau pionieri comandanți de grupă, care purtau șnururi roșii, legate de câte un epolet de pe umărul stâng, și un

comandant de detașament, care purta un șnur frumos, auriu (din asta aveam eu). Apoi, se alegea un comandant de unitate, care purta un șnur minunat, albastru (la care visam eu). Comandantul de unitate era șeful tuturor pionierilor din școală.

Știam că voi deveni pionieră încă de la grădiniță, unde eram doar șoim al patriei, și așteptam cu nerăbdare clipa. La ceremonia de primire în organizație participau pionieri din clase mai mari care le înfășurau la gât micilor pionieri cravatele roșii, tivite cu o panglică tricoloră. De obicei, ceremoniile pionierești se întâmplau în locuri istorice pe unde au trecut înaintașii noștri și au făcut fapte de vitejie sau în preajma unor monumente care dădeau bine în pozele de grup – la Mărășești, la Carei, la barajul de la Vidraru sau măcar la Mausoleul Eroilor din Parcul Libertății din București.

— N-are niciun rost să batem atâta drum, ne-a spus tovarășa noastră. Nu veți fi pionieri mai buni sau mai proști decât alții dacă rămâneți acasă. Ceremonia va avea loc vineri, în curtea școlii! ne-a mai anunțat ea, iar eu am fost dezamăgită, fiindcă visam la o călătorie lungă și plină de neprevăzut cu autocarul, la finalul căreia mă întorceam acasă o cu totul altă fetiță, mai înțeleaptă și mai curajoasă, exact ca în cărțile de aventuri, purtându-mi cu mândrie cravata de pionier.

— S-a gândit bine tovarășa, a zis mama. Ce rost are să cheltuie părinții bani cu excursiile voastre?

Apoi am fost împreună la magazinul universal Bucur Obor ca să-mi cumpere uniforma de pionier – mi-a luat două cămăși albe, ca să am una și de rezervă, două ecusoane

cu emblema organizației pe care le-a cusut pe câte-o mânecă a cămășilor, o fustă bleumarin plisată, destul de drăguță (băieții aveau pantaloni tot bleumarin), o centură cu stema țării și, desigur, cravata. Mi-a mai cumpărat și o bască albă care făcea cumva parte din uniformă, dar nu aveam de gând să o port vreodată pentru că arătam caraghios cu ea și nu-i vedeam rostul.

Vineri, în curtea școlii, a plouat cu găleata. În luna octombrie, frunzele castanilor se scuturaseră deja, ciorile croncăneau, iar peisajul era cât se poate de sumbru. Iar mie îmi venea să plâng de ciudă pentru că nu mă aflam la Mărășești sau la Carei și-mi ziceam – uite cum natura e de partea mea, plânge și ea când vede niște viitori pionieri atât de amărâți și de zgribuliți, așteptând sub streășina de la sala de sport să stea ploaia și să înceapă ceremonia. Când doar mai picura câte un pic, însă cerul rămăsese plumburiu ca în planșele de la desen intitulate *Peisaj de toamnă*, ne-am aliniat în careu, iar tovarășa s-a adăpostit sub o umbrelă mare, albastră. În jurul nostru erau numai bălți, iar drapelul nici măcar nu flutura semeț, ca-n pozele cu pionieri din revista *Cutezători*, fiindcă era îmbibat cu apă și atârna pleoștit, mi-era frig la urechi, așa că mi-am îndesat pe cap basca aia albă, oribilă. Au venit pionierii de-a IV-a, bucuroși că scăpaseră de la ora de matematică la care ar fi dat lucrare de control, și toată treaba a durat, pe repede înainte, vreun sfert de oră. S-au perindat pe la fiecare ca să ne lege la gât cravatele, iar eu m-am încurcat când am rostit angajamentul, ceea ce în condiții normale nu s-ar fi întâmplat niciodată, fiindcă îl recitasem de cel puțin zece ori în oglindă, cu o seară înainte:

— Eu, Popescu Adina, intrând în rândurile Organizației Pionierilor, mă angajez să-mi iubesc patria, partidul și poporul... Parcă nu așa! Cum era? Să-mi iubesc patria și

pe tovarășul Nicolae Ceaușescu (oare nu trebuia să o iubesc și pe tovarășa Elena Ceaușescu?), să-mi iubesc patria și pe toți tovarășii, am reluat eu – pioniera de-a patra care era în fața mea, așteptând să-mi lege odată cravata aia, și-a dat ochii peste cap, dar Tovarășa noastră m-a încurajat din priviri să continui. Să învăț bine, să fiu harnică și disciplinată, să cinstesc cravata roșie cu tricolor, am zis eu repede și fără nicio intonație, doar ca să ies din acea situație stânjenitoare.

Apoi, după ce ne-am primit cu toții cravatele și insignele – pe care erau desenate o torță, holde de grâne, o carte, o roată de tractor și tricolorul, am cântat doar prima strofă din imn. Eu am propus să cântăm și *Soarele și pionierii*, un cântec din manualul nostru de muzică pe care îl învățasem special pentru această ocazie festivă, însă nimeni nu mai avea chef să cânte nimic.

— *Soarele și pionierii*... hm, ești optimistă, Popescu Adina! a râs tovarășa, apoi s-a uitat la cer și a oftat.

Imediat, pionierii de-a patra care dărdăiau de frig s-au cărat – cred că preferau să dea lucrare la mate decât să mai rămână cu noi în curtea școlii.

— Pentru gloria poporului, pentru înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului, înainte! a încercat cu un glas chinuit să strige îndemnul tovarășa, care între timp răgușise, cred că a și răcit de la ploaia aia, pentru că a doua zi a lipsit de la școală.

— Tot înainte! i-au răspuns cu un mormăit copiii din clasa mea.

— Tot înainte! s-a înălțat glasul meu cristalin deasupra a tot și a toate, probabil că s-a auzit și dincolo de norii cei negri unde Soarele și pionierii își dădeau mâna peste țară.

Gata! Eram, în sfârșit, pionieră.

Cum mi-am pierdut șoimul

Așadar, înainte de a deveni pionieră, am fost șoim al patriei. Iar în clasa I, fiecare șoim își avea pionierul lui care ar fi trebuit să-l învețe cum stă treaba cu pionierimea, adică să-l pregătească pentru viață. În plus, trebuia să-l ajute la teme, să aibă grijă de el, în recreații, ca să nu cadă și să se lovească și, după ore, dacă era un șoim mai mocofan, chiar să-l ducă până acasă, ca să se asigure că traversează corect strada, pe la trecerea de pietoni. Cu alte cuvinte, să nu-l scape din ochi! Adevărul este că eu am avut ghinion – am nimerit o pionieră care nu s-a ocupat deloc de mine, o singură dată mi-a desenat un cal pentru o temă la desen și doar pentru că am căutat-o eu la clasa ei de la etaj și m-am rugat de ea – habar nu aveam cum să-l desenez! Nici ei nu i-a ieșit prea bine, avea un picior mai scurt decât celelalte, dar măcar semăna cu un cal, nu cu un dreptunghi cu patru picioare, iar tovarășa mi-a dat 10.

În clasa a III-a, când eram deja comandantă de detașament, aleasă în u-na-ni-mi-ta-te, pentru că așa a hotărât tovarășa, mi s-a repartizat și mie un șoim de la clasa I și am luat sarcina asta foarte în serios, nu voiam să repet greșeala pionierei mele. Să ai grijă de un șoim era într-adevăr o responsabilitate. Dacă pățea ceva? Era numai vina ta. Dacă era bătut de alt șoim? Clar, trebuia să intervii și să-i iei partea. Dacă se încurca la tablă, la o înmulțire și lua 4

la matematică? Tot vina ta, pentru că nu ai repetat tabla înmulțirii împreună cu el.

Șoimul meu era un băiețel timid și slăbuț, din ultima bancă, cu o uniformă care atârna pe el, probabil că o moștenise de la vreun frate mai mare. Și mai era și murdar de parcă la el acasă nu se inventaseră apa și săpunul.

— Arată-mi unghiile! i-am zis prima dată când l-am cunoscut. S-a uitat speriat la mine, ca un animal sălbatic care tocmai fusese prins într-o cușcă.

Și-a tot ascuns mânuțele pe sub bancă, dar până la urmă mi le-a arătat. Așa cum mă așteptam, avea unghiile netăiate și cu negru pe sub ele, de parcă ar fi săpat șanțuri toată ziua.

— Ai acasă o unghieră? l-am întrebat.

Șoimul a ridicat din umeri, nu cred că vorbea aceeași limbă cu mine.

A doua zi, i-am adus o unghieră de la mine de acasă și l-am învățat cum să-și taie unghiile, dar nu cred că i-a plăcut această activitate. Apoi, a venit la școală cu uniforma plină de pete de noroi și mi-am dat seama că nu pot să-i aduc și o mașină de spălat. Șoimul meu era murdar, asta e!, trebuia să mă obișnuiesc cu ideea.

— Adina, dacă te mai joci cu copilul ăla, o să iei păduchi! mi-a zis mama.

Avea dreptate. Mi-era frică de păduchi, ce poate fi mai cumplit decât să-ți umble niște lighioane prin cap?, așa că o vreme m-am ținut departe de el. Însă tot îl urmăream în pauze, de la distanță. Am observat că nu avea pachetel de acasă, ca toți copiii, așa că i-am dat din pachetelul meu – o jumătate de sandvici cu brânză și fix o jumătate de măr, l-am tăiat în două cu rigla. Asta l-a bucurat. M-am bucurat și eu că șoimul meu era sătul. I-am dat chiar și o bomboană cubaneză și în sfârșit șoimul mi-a zâmbit cu gura lui știrbă, tocmai îi căzuse un dinte de lapte din față.

— O să-ți crească la loc! i-am zis eu care știam deja cum e cu dinții de lapte. Hai să te ajut la teme, am oftat.

Șoimul meu termina clasa I și încă nu știa să scrie și să citească. Nu știa nimic.

— Hai, zi după mine. A-na a-re me-re.

Șoimul ridica din umeri, nu avea chef să învețe. Am un șoim prost! – m-am necăjit eu, dar ce puteam să fac? L-am lăsat în pace și cu temele pentru că la un moment dat nici măcar nu mai avea caiete, rupsese toate foile și le transformase în avioane de hârtie. Lansa avioanele prin clasă și se uita la ele cum zboară – se pare că activitatea asta îi plăcea.

Pentru că eram o pionieră conștiincioasă, mi-am tot muncit creierul încercând să văd ce aș putea să mai fac pentru șoimul meu. Să-l conduc până acasă? Dacă nu se descurcă, dacă se rătăcește? Părea atât de mic, de neajutorat.

Așa că într-o zi, la finalul orelor, l-am așteptat la poarta școlii și m-am postat în fața lui – eram cu un cap mai înaltă decât el și mult mai voinică –, iar el s-a uitat la mine ca Făt-Frumos la Muma Zmeilor. Așa sunt fetele, cresc mai repede.

— Astăzi te duc eu acasă! i-am zis. Să-mi zici doar unde stai și te duc. Vreau să văd dacă traversezi corect strada.

— Nu vreau să merg cu tine, a zis șoimul. Vreau să merg cu prietenii mei.

Îl așteptau doi băiețel tot de prin ultimele bănci, la fel de murdari ca și el. Era prima dată când șoimul îmi vorbea, ceea ce mi s-a părut ciudat. Dar mi-am zis că e un semn de bun augur, așa că l-am luat de mână și l-am târât după mine.

— Hai acasă! Unde stai?

Și atunci șoimul a început să plângă, dar nu am ținut cont de smiorcăielile lui.

Stătea la doi pași, undeva la curte, pe strada Silvestru. Era o casă mare, dărăpănată, unde locuiau mai multe familii cu copii. Ne-a întâmpinat o femeie masivă, îmbrăcată într-un capot fără mâneci la fel de murdar ca uniforma șoimului și încălțată în niște papuci. S-a uitat la mine încruntată.

— Ce cauți aici, fetițo?

Era cu cinci capete mai înaltă și de cinci ori mai voinică – acum eu eram Făt-Frumos care îl salva pe șoim, iar ea chiar semăna foarte bine cu Muma Zmeilor.

Totuși, un pionier curajos trebuie să înfrunte orice pericol și să ia atitudine.

— E șoimul meu! Eu sunt pioniera lui, Popescu Adina, de la a treia C, am zis răspicat. E datoria mea să am grijă de el.

Însă femeia nici nu m-a băgat în seamă. A luat șoimul, i-a tras vreo două peste căpățână, apoi i-a dat un șut în fund care l-a proiectat direct în casă.

— Hai, valea de-aici! a strigat spre mine. Mai scutiți-mă cu pionierii și cu șoimii voștri!

Am plecat acasă foarte dezamăgită. M-am tot întrebat: unde am greșit? Făcusem tot ce trebuia să fac conform „fișei șoimului” și lucrurile nu au ieșit bine. Aproape că nici n-am dormit în noaptea aia și mama a spus că am avut in-som-nie, ceea ce era inadmisibil la vârsta mea.

A doua zi, mi-am căutat șoimul, dar nu l-am mai găsit nicăieri, banca lui era goală. L-am căutat disperată și la toaletă, în curtea școlii, chiar și în atelierul de practică, care era destinat doar celor de la gimnaziu. Șoimul meu nu era nicăieri.

— Mi-am pierdut șoimul! i-am spus speriată tovarășei noastre. Ce mă fac eu acum?

— Popescu Adina, lasă-l în pace, nu-l mai căuta, a zis ea împăciuitoare. N-a venit la școală.

Nu a mai venit nici a treia zi, nici a patra zi. La un moment dat, când mai uitasem de el, tovarășa mi-a zis că părinții îl mutaseră la altă școală. Și cred că totul se întâmplase din cauza mea, așadar „misiunea șoimul” a fost un eșec. Însă m-am obișnuit și cu asta și mi-am văzut mai departe de acțiunile pionierești pe care le organizam pentru detașamentul meu. La sfârșit de an, tovarășa m-a lăudat în fața careului și a tovarășei secretare de partid, nimeni nu a mai amintit de șoimul meu, ca și cum nici n-ar fi existat.

V-am povestit toate acestea ca să știți că am fost o pionieră care și-a îndeplinit cu sârguință angajamentul. Am învățat bine, am fost harnică și disciplinată. Mi-am purtat cu cinste cravata roșie cu tricolor. Și chiar meritam să merg în tabăra pionierilor frunțași de la Crevedia. Deși mie nu mi-a plăcut niciodată în tabere, dar asta e deja o altă poveste.

La începutul lunii august, când orașul se topea deja de la căldură, iar sandalele noastre lăsau urme în asfaltul încins de pe trotuare, am mers cu mama să completăm fișa de înscriere pentru tabără. Trebuia să ajungem la Casa Pionierilor și Șoimilor Patriei din sectorul 2, la o adresă care era aproape de apartamentul nostru de pe Calea Moșilor, pe lângă piața Galați. Acolo am dat peste o casă mare și frumoasă, boierească, cu două etaje, na-ți-o-na-li-za-tă, mi-a zis Mama.

— Cum adică naționalizată? am întrebat eu.

— Adică luată cu japca de la proprietarii ei de către comuniști, mi-a zis ea. Acum pot să facă ce vor cu ea. Dar tu nu trebuie să știi asta.

— Nu știu, am zis și am tăcut mâlc.

Era deja ca un joc între noi – când ea îmi explica câte ceva ce nu înțelegeam, îmi zicea deseori că „tu nu trebuie să știi asta“, iar eu răspundeam cu „nu știu“, asta însemna, de fapt, să nu zic mai departe. Și că povestea ei era doar pentru urechile mele.

Ne-am uitat amândouă la casa aceea care ajunsese aproape în paragină, la fațada ei de un alb murdar care odinioară fusese elegantă, dar acum era crăpată și cârpită, la treptele și ornamentele ciobite. În curte existase și o mică fântână arteziană, dar acum era plină de-o mazăgă

verde, nu mai țâșnea de acolo nicio apă care să ne răcoarească și să mai îmblânzească căldura verii. Casa aia făcuse parte dintr-o altă lume decât lumea noastră obișnuită de pe Calea Moșilor, chiar și eu simțeam asta. Însă acum nu mai conta, în curte era un iureș de pionieri, unii dintre ei, îmbrăcați în uniforme, își afixau șnururile albastre de comandanți de unitate și se tot agitau de colo-colo, ca să-și dea importanță.

— Mama, de ce nu mi-am luat și eu uniformă?

— Lasă uniforma, e prea cald! a zis mama.

În holul de intrare, la un birou, se formase o coadă mică în fața unei tovarășe care frunzărea grăbită un vraf de hârtii.

— Numele copilului? ne-a întrebat când am ajuns la ea.

— Popescu Adina, a răspuns mama.

— Școala?

— Numărul 23.

Mă caută pe o listă lungă și mă găsește.

— Aha, deci nu ea e comandanta de unitate, Alexandrescu Mihaela.

— Nu, e doar comandantă de detașament la clasa a patra, a răspuns din nou mama în locul meu, ea știa că astfel de tovarășe, cum e și tovarășa secretară de partid de la școală, mă intimidează. Din câte am înțeles, comandanta de unitate s-a îmbolnăvit și nu poate să meargă în tabără, a adăugat mama.

Tovarășa organizatoare ridică privirea din hârtii și se uită lung la mama.

— Ei, s-a îmbolnăvit, a zâmbit ea misterios. Nu s-a aflat în școală? Are dosar. Taică-su a fugit peste graniță. A trecut Dunărea înot în Iugoslavia... o poveste lungă.

Mama își duce mâna la gură, cele două schimbă scurt o privire complice. Apoi, tovarășa de la birou se uită din nou la mine ca la o insectă necunoscută și posibil periculoasă.